

Miloš Urban

To strašný kouzlo podzimu

Hororovou povídku známého českého spisovatele z jeho knihy Mrtvý holky zdramatizoval Vít Vencl. Děsivý příběh o jednom výletu do lesa.

Postavy:

On

Ona

Renka

Director: Natálie Deáková

Producer: Kateřina Rathouská

Sound design/Music: Ondřej Gášek

Sound: Dominik Budil

První vysílání 23. 2. 2019

Hudba (cinkání)

*zvuky, samply, opakuje se v nich slovo les, zazní např. replika „sama se mi nabídla“
hlášení na nádraží*

On: *(zapíská)* Renko, tak jsem tady, počkám dole, jo?

hudba, zvuky (výstup z vlaku)

On: Tak jo, tak můžeme jít?

Renka: Ty bláho. *(směje se)*

On: Víš, jak se to tu jmenuje?

Renka: *(směje se)* Ano, vidím to tady napsaný. *(smějí se)* Bludov.

On: Bludov.

Renka: Půjdem tady?

On: Tady doleva.

kroky

hudba, mejdan

ON *(ze záznamu, přiopilý na mejdanu)* ... naposledy to bylo Ralsko, předtím Ostrý, taky Bezděz, *(normální zvuk)* tam to bylo nejtěžší, protože se na noc zavírá, ale já... já vím o průlezu zdí, kudy se jde zvenčí dostat na druhý nádvoří *(smích)*, a psy tam nemaj, takže ležíte ve spacáku na nádvoří středověkého hradu a nad váma hvězdy a nikde žádný světla, žádný, žádný... *(smích)* protože... protože umělý světlo pod hvězdama je svatokrádež. *(smích)* Ale nejkrásnějc je v lesích na podzim, na severu, za zastávkou vlaku zvanou Bludov. Tam... v nádherném nekonečném lese, kterej má svůj utajenej středobod a v něm altánek s překvapením. Tam... tam když se poddáš tajemnému kouzlu podzimu a položíš se do spadajícího vyhrátého listí a pomalu do něj kloužeš... *(smích)* jako by ti ten les při tom šeptal: Já tě miluju. *(Zastavení a opětovné spuštění*

nahrávky.) Jako by ti ten les při tom šeptal, já tě miluju...

(stříh)

(byť, otevření dveří, během dialogu se občas ozve hudba)

ONA Čau.

ON Čau.

ONA Tak tě pustili? Ve škole říkali, že jsi byl zase na policii.

ON Hm. Jo. Renku našli nedaleko od chaty. *(výdech)* Teda to, co z ní zbylo. **(ONA: Ježíši Kriste.)** Musel jsem to pod dohledem policajtů konfrontovat a *(pauza)* bylo mi zle jako nikdy. **(ONA: To je jasný.)** Vyčenichali ji pod listím policejní psi. *(nádech, výdech)* Podle DNA to byla nabeton ona. Jenže já jsem bohužel viděl málo na to, abych moh určit vraha. A... stejně jsou všichni přesvědčený o tom, že jsem to musel bejt já.

ONA Já si to nemyslím, pojd' dál. *(jdou)*

ON Ve škole úplně každej.

ONA Proto se musíš bránit. Řekneš, jak to bylo doopravdy, já to natočím, a všichni uvidí, že seš nevinnej.

ON K ničemu jsem ji nenutil.

ONA Sedni si sem prosim tě. *(zvuk židle)*

ON Neměl jsem tušení, že to bude nebezpečný. Že... že se stane něco, co se nedá zvrátit ani... ani vysvětlit.

ONA Počkej, ještě si to nastavím. *(pípání kamery)*

ON Je mi jí strašně líto. Ale... ale... ale přece jenom to byla cizí holka. Skoro nic jsem o ní nevěděl a nevím dodneška. Jenom... jenom jak skončila.

ONA Promiň...

ON Co?

- ONA** Já jenom, takhle, můžu ti dát vlasy trochu... promiň, takhle. Aby byly vidět oči... Jo. Tak můžem. *(pípnutí kamery)*
- ON** *(odkašle si)* Asi... asi byla chyba brát ji tam na podzim. Na podzim je to mnohem horší než v létě. Neumím to vysvětlit, ale je to horší a krásnější. Vláká vás to do lesa a ten les holku sundá. Prostě si ji vezme.
- ONA** Vezme? Kam?
- ON** Nevím. Nevím. Do pekla asi. Já nevím. *(hudba, odkašlání)* - Nevod' holku do lesa, když je ještě panna. No... Já tam Renku vzal. Jeli jsme vlakem. Vystoupili jsme v takový díře... Bludov se to jmenuje.
- ONA** *(píše na počítači)* Bludov, ehm, jo... podívej, našla jsem takový video na stránkách nějakých nádražních fanatiků, pocem. *(Hudba a zvuky. Provoz malého nádraží.)*
- ON komentuje záznam.*
- ON** Jo, jo... to je ta díra. - Tady si koupila tatranku. – Cha a ten týpek má stejnej bágel jako já.
- ONA** No jo, já mám taky takovej. - Ted' bude záběr ven z nádraží. - Tam na obzoru... To je ten les?
- ON** Jo. *(vypne záznam)* To je ten les. *(odkašle si)* Došli jsme tam odpoledne. Ušli jsme kus cesty a ona se zastavila. Nabídl jsem jí hlt z placatky, dali jsme si a flašku jsem zase schoval, že se, no, znáš to... že se večer bude hodit líp. Pak jsme ještě chvíli šli a... najednou se jí prostě... najednou se jí nechtělo dál.
- (les, kroky, dech)*
- RENKA** Já už nemůžu. *(dech)*
- ON** Tak si můžem odpočinout.

RENKA Ne, nechci tady sedět, mám z toho divnej pocit. (*jsou udýchání*) Kdy už tam budem?

ON Dřív než si myslíš.

RENKA Jo? Tak jdem. (*kroky a jakýsi zvuk - ťuknutí*) Počkej, nemáš pocit, že za náma někdo jde?

ON Počkej, kde?

RENKA No támhle, podívej. Tam se fakt něco pohnulo.

ON Prosim tě, za náma jsou leda břízy a ty se nehejbou. Pojd'.

RENKA Tak jdeme. (*jdou v listí*)

ON Počkej, kam se tak ženeš?

RENKA Už tam chci bejt.

ON (*dýchají*) Tohle byl honební revír. Pozemky patřily k zámku, kterej před lety zbořili. (**Renka:** Aha.) Lovci se scházeli právě tady u tý skalky, byl to takovej jejich meeting point. (*Renka se směje*) Nechali tady postavit altánek.

RENKA Ten s překvapením? Kde je?

ON Jenom kousek vodtud. Pojd', pojd'... chyt' se mě.

RENKA Nahoru?

ON Ale ještě se nedívej.

RENKA Ale já zakopnu. (*smích*)

ON Drž se mě. Ještě se nedívej... pozor... ještě ne... Ááá teď. (*kroky se zastaví*)

RENKA (*vydechne*) To je nádhera. A ta socha! (*hudba*) To je to tvoje překvapení?

(*změna perspektivy, slyšíme dialog z jiné pozice*)

ON Pojd', vyfotím tě s ní.

RENKA Odtud vypadá krásně, jako fata morgana.

ON Ne tak krásně jako ty.

(*smích, hudba*)

(byt)

ONA Promiň, já si do toho drkla... A tady... promiň, jo... zase ti padají vlasy do očí.

ON Hm. No a jinak dobrý?

ONA Jo, jak o tom mluvíš, tak se mi zdá, že jsem tam taky někdy byla.

ON Ty chodíš do lesa?

ONA Nebo jsem to viděla na fotce... Protože na tu sochu já si odněkud pamatuju. Bílé nahé tělo mezi stromy. Co to bylo? Nějakej hrdina nebo satyr se zdviženou rukou...

ON No on bílej už tak docela nebyl. Někdo si dal práci na altánu i na něm se sprejem a oči mu zastříkal barvou.

ONA Barvou? Jakou?

ON Rudou.

ONA Hustý.

(les, hudba)

ON Pojd', vyfotíme se. *(cvak) (radostně)* A uděláme vohýnek!

RENKA Pojd' pryč.

(změna perspektivy)

ON Děláš si srandu? Pojd' sem.

RENKA Ani za boha. Ta socha se na mě kouká.

ON Co blbneš? *(jsme zpět u nich)* Hele, na mě se teď vůbec nedívá.

RENKA Na tebe ne, ale na mě jo!

ON Už bude skoro tma. A bude pršet. Pojd', schováme se do altánku, tohle je trošku trapný.

RENKA Běž sám, já zůstanu tady.

ON Čeho se tak bojíš? Pitomý sochy?

RENKA Je zlá. Má hrozně zlej pohled.

ON To je jen ta barva, kterou jí natřeli na oči.

RENKA Vidí do mě.

ON To jsem teda rád, že do tebe vidí aspoň někdo.

RENKA Říkám ti, běž si tam sám. Já zůstanu tady. Spaní pod hvězdama je přece to nejromantičtější, sám jsi to říkal.

ON Neblázni. To chceš spát tady? Dyt' nasákneš jak houba.

RENKA Ne, nebudu spát tady. Vyspím se za skálou. *(odchází)* Tady..

ON Počkej. Počkej! Hele, dívej. *(lámání velké větve)* - Přestaň šmírovat dámu! *(Udeří do sochy.)*

RENKA Nech toho.

ON Ježíš, dyť ta socha je tak zřízená, že už jí nic neublíží. Dyt' čeká jen na ránu z milosti. *(Udeří do sochy.)*

RENKA *(z dálky)* Ne, nedělej to.

ON Dívej, už se hejbá! *(Ulomenou větví se snaží sochu svrhnout dolů.)* Ještě jednou...á... Teď to půjde! *(Socha se zřítí na zem.)*
No a je po ní! - Pojd' se kouknout.

RENKA *(z dálky)* Nechci.

ON Nechci... Hm, tak ji třeba... já ji pohřbím, jasný... zasypu ji větvema a nějakým listím. *(Zahrnuje sochu spadáným listím.)*
Vidíš, a je pryč, je pohřbená. No ták. Dyt' už není nic vidět.

RENKA Tak dobře. *(přichází)* Ukaž?

ON Ale musíme se schovat, začíná pěkně pršet. Skočíme do spacáku.... *(prozpěvuje si)*

RENKA Tak jo.
(zvuky)

RENKA *(lekne se)* Podívej!

ON Co je?

RENKA Ona leze z hrobu ven. Zase se na mě dívá!

(byť, hudba)

ONA Lezla ven z hrobu?

ON Ne, ne, jasne, že ne. *(pauza)* Teda, asi ne. Zved se vítr a odfouknul listí přímo z kamenného obličej. Čuměla na nás, bílá jako kost, jenom s těma rudýma očima.

ONA Ježíši Kriste. *(u počítače, píše)* Hele, tady jenom, promiň... já koukám... koukám na webu na obrázky toho altánu... hele, někdo ji tam fotil, dívej... *(on vydechne)* Tady je na zemi. – *(on dýchá)* Tady je blíž. – Tady je z jiného úhlu. – A tady – tady je zblízka ten pomalovanej obličej.

ON Dej to pryč.

ONA Fakt že jo. Jako kdyby se na tebe dívala.

ON *(křičí)* Dej to pryč!

(Les. Počasí se zhoršuje, hudba)

RENKA Nedívá se na nás. Dívá se na mě.

ON Nesmysl, dyť je to jen vítr.

RENKA Musíme pryč!

ON *(volá)* Počkej!

RENKA Já tady nebudu.

ON Kam utíkáš? Máš tady bágel.

RENKA To je mi úplně jedno.

(změna perspektivy)

ON Renko, jak mám běžet se dvouma bágelama. Počkej! Počkej!

(přicházejí jakési kroky)

(zpět u postav) Vítr, déšť, hrozná počasí, hudba, běh.

RENKA Dej mi ho. *(Praskání větví a pád kmenu).* Renka zaječí.

ON Klid, klid, to jenom vítr shodil suchý větve.

RENKA *(hystericky)* Tohle není normální vítr.

ON Tak je to silnej vítr, no.

RENKA Viděls? Tam, mezi stromy. Ta socha... *(změna perspektivy)*
ona nás pronásleduje.

ON Prosim tě, dyť vítr jenom hejbe větvema, ale nikdo tam není!

RENKA Já chci pryč. Já chci pryč.
(zvuk zpět u postav)

ON Stůj, stůj! Bude tma. Ten altán je fakt nejlepší...

RENKA Já k ní nejdu! Nikdy! Prostě nejdu!

ON Sakra. *(běh, dech)* Hele, hele, tamhle dole je nějaká školka,
bude tam i krmelec. **(RENKA: Jo.)** Pojd'. *(jdou)* Vidíš tu
stříšku? Je to jenom kousek. Jdeme.
(jdou, špatné počasí)

ON Dej mi ruku, ať sebou neflákneš. - Náhodou, když jsi v suchu,
tak je déšť a vítr v lese na spaní to nejlepší. To tě uspí raz dva.
(Silící vítr a praskání větví. Začíná hustěji pršet.)

RENKA V tomhle asi neusnu. Jau.

ON Počkej a uvidíš... *(jdou, dýchají)* Dívej, to není krmelec! To je
kompletní chatka! Poběž. *(Poryvy větru sílí. Hudba sílí. Jdou,
dýchají)*

RENKA Je úplně opuštěná.

ON To máme právě štěstí, že je tu pusto, aspoň nás nikdo nebude
votravovat.

RENKA Je tu zámek.

ON Jsem připravenej na všechno. *(dech)* Bez sekyrky ani ránu.
(Úder, urazí zámek.) Tak jdem. *(Otevírá dveře s zavráním.)*

RENKA To nemohlo chybět.

ON Jako ve filmu. *(Zavře vrzající dveře.)* Libovej zvuk.

RENKA *(Uvnitř.)* Nic nevidím.

ON Drž se mě za ruku. *(Postupují dovnitř, kopnutí do kbelíku, pád nářadí.) (Renka je vyděšená.)* Počkej, počkej... počkej. *(Dech, škrtnutí sirky.)* Vidíš, je tady jen vercajk.

RENKA Jo, dobře.

ON Půda. Podíváme se nahoru. *(Renka přitaká, kroky, dech.)*

RENKA Počkej, co ty dveře. Ty je necháš jen takhle?

ON Dobře, tak ne. *(zvuky, jak zapírá motykou dveře)* Zapřu je tou motykou. *(Zapře dveře. Zalomcuje.)* Spokojená?

RENKA Fajn.

ON Teď je žádný vítr neodfoukne. – Kouknem se nahoru.

RENKA Počkej na mě! *(Stoupají nahoru.)*

ON Pojd'. *(nahore)* Je tady okno. A je tu sucho, paráda. Sundej bágl, svlíkej mokré věci. *(dech, zipy)* Nenamok ti spacák? *(Vybaluje a rozkládá karimatku a spacák.)*

RENKA Nevím. *(zvuky počasí zvenku)* Není tady signál.

ON Jseš v hlubokém lese.

RENKA Ježísmarja.

ON Zkus to u okna.

RENKA Sakra. Ne, tady to taky není lepší.

ON No tak mi podej tu karimatku. *(stále vybalují)* Tak co? Dáme jídlo? Večeře pro dva.

(strašidelný zvuk, střih)

(byt)

ON *(vyděšený dech)* Bylo... Bylo to jako... Ten víchř hučel jako úl. Jako by... jako by každej ten mrtvej list měl jeden hlas, ječel na nás, vzdaloval se a zas šel blíž. A do toho šlehala voda

hnaná vichřicí, seshora, ze strany, s listím proti sobě... Bylo to jako... *(přemýšlí)*

ONA Jako co?

ON Jako... já nevim... já nevim... nepodobalo se to ničemu, co jsem kdy slyšel.

ONA *(U počítače, píše.)* Ehm... Já nevim, třeba jako.... tohle? *(Pustí zvuk vichřice, stejný jako v předchozí scéně.)*

ON Jo, možná. Počkej, to je hodně jako.... Odkud to máš?

ONA *(pauza)* To je soundtrack, takovej film. Asi si to taky viděl...

ON Ne, ne, ne... tohle bylo jiný, tohle bylo větší, a pak ta vichřice nebo co to bylo... *(táhlá hudba)* ta vichřice zvedla ze země jako tornádo hlínu, shnilý listí, zkroucený kořínky a... a... všechno to vrhala na naše okno. Mlátila tím o sklo, abychom si mohli prohlídnout červy a brouky, který v tom právě umírali, nebo co...

(střih, chata v lese, bouře, hudba)

RENKA Jak je tohle možný?? Někdo nás chce za něco potrestat.

ON Ne, ne, ne. Chata asi stojí na návětrný straně a občas ji treffi tornádo, jinak si to nedovedu vysvětlit.

RENKA Tady žádná návětrná strana není. Ten vítr jde po nás. A ta socha mu poroučí, to ona ho žene proti nám.

ON Hele... v podhůří dělá počasí psí kusy, no a? To jenom lidem z města to přijde divný. *(Renka pláče, je zoufalá, on smířlivěji)* Promiň, já jen že takovýhle to v lese nikdy nebylo. Vždycky to bylo krásný. *(Udeří hrom. Renka je vyděšená.)* Copak je to moje vina? Hele, pojd' se najíst. *(strašidelný zvuk)*

RENKA *(u okna)* Co to je?

ON Co je co?

RENKA Tamhle to bílý divný křivý něco. (*hrom, ječí*) Bože! Vidíš to tam!

ON Větev, to je jenom větev nebo něco.

RENKA Hejbá se to!

ON Nehejbá, to se ti jenom zdá. Hele, co kdybysme šli chrnět? Hele, můžem si spojit spacáky, víš, jak se to dělá? Teda záleží na tom, jestli máš správnej zip.

RENKA Jseš blázen? Běž se tam podívat.

ON Ježišmarja. Nezačínej zas.

RENKA Já vím, co to je.

ON Prosím tě...

RENKA Já vim co to je...

ON Nevšímej si toho. Nechceš se ještě napít?

RENKA Ne. Hele, jestli se tam nepůjdeš podívat, tak si myslím, že seš srab.

ON Srab? (**Renka:** Jo.) Víš vůbec, co říkáš? Mně je u prdele, co je tam venku bílýho. Koukni, máme ještě rum, dáme si, vyspíme se a zejtra bude krásně. Pojd' blíž, musíme se zahřát, nic lepšího se dělat nedá.

RENKA Já chci vědět, co tam je. Hejbá se to. Ta socha nás pronásledovala!

ON Proč by za náma někdo chodil? Hele, ani se to nehne. Renatko, Renatko, pojd' si vlízt sem ke mně. Přece už jsme spolu v posteli byli, pamatuješ.

RENKA Jestli nepudeš sám, půjdem tam oba.

ON Já nikam nejdu! Ty seš fakt padlá na hlavu. Jestli chceš šaškovat v bouřce uprostřed liduprázdného lesa, tak si běž sama.

RENKA Fajn. Tak jo... jo.

ON Tak jo? Jasně, seš totiž odvážnější než já, o tom mě nemusíš přesvědčovat. Hele, žádná blbka mi nebude diktovat, co mám a nemám dělat. Příště pojedu sám, tohle fakt nemá cenu.

RENKA Tak... Klidně si tu zůstaň. Já jdu... já jdu. (*Slézá dolů.*)

ON Nebud' pitomá, nic tam není! (*za ní*) Renko.

RENKA (*zezdola*) Jdu ven.

ON Renko? Renko?

RENKA (*křičí zvenku*) Je to ta uražená ruka a ukazuje na mě! (*vrazí do dveří dole, vevnitř*) (*změna perspektivy, dech*) Jde ke mně, jde si pro mě. Už je tady!

ON Renko?

RENKA Už je tady! (*bouře*) Ne, ne, už jde ... Už je tady... (*Zaječení. Úder hromu.*)

ON Renko? Renko? Nedělej si legraci. - Renko? Renko, já jdu dolů! Mám sekeru! Renko! Vylez, hned!

(*byť*)

ON (*dech*) To je všechno.

ONA Vážně?

ON Prostě... prostě byla pryč.

ONA Jen tak odešla? A tys ji nešel hledat? Když jste se tolik milovali?

ON Ale...

ONA Miloval jsi ji přece, ne? Vybral sis přece jen ji, protože měla takový oči a krásný zuby, jako náká herečka...

ON Vždyť jsem ji skoro neznal.

ONA Byli jste milenci.

ON Pitomost. (*pauza*) Řeknu ti, jaký to mezi náma bylo. K ničemu nedošlo... k ničemu... a vy jste si mysleli kdoví co. Tomáš, ten z céčka, slavil narozeniny, nepozval mě, ale vzala

mě tam Renka, kterou jsem náhodou potkal. Takys tam byla, takže si vzpomínáš...

ONA

Jo.

ON

Hm. ... Zase jsem se nechal unýst. Vykládal jsem na tom mejdanu, jak nocuju na hradech, jen pod širákem...

ONA

Jojo, já vím na Bezdězu a Ralsku a...

ON

Jo, jo...

ONA

...Umělý světlo pod hvězdama je svatokrádež .

ON

Pár lidí ty moje tlachy fakt poslouchalo, no a Renka pak řekla, že by taky chtěla jet na takovej výlet. Tak jsem ji pozval na víkend do toho lesa...

ONA

... nádhernýho nekonečnýho lesa, kterej má svůj utajenej středobod a v něm altánek s překvapením.

ON

Hm. Na tom mejdanu jsme pili příšerný mojito, Renka řekla, že našla ložnici s obrovskou postelí. Tak jsme si tam lehli a drželi se za ruce, ale ani já, ani ona jsme do toho nešli.

ONA

Ale prosim tě.

ON

Ne fakt. Já vypil dost a spal jsem jak špalek. *(Ona nevěří.)* Pak jsem se jí ve škole úspěšně vyhýbal, ale jednou si na mě počkala a vypálila na mě rovnou, jestli jsem tehdy nekecal a že si myslí, že kecal. Vypadala našťvaně, což nechápu proč. Tak jsem si řek: dobře, když to chceš, máš to mít. *(hudba)* A jeli jsme.

(hudba, v lese, změna perspektivy)

(slyšíme dech, Renka a ON se baví cestou do lesa)

RENKA

Ty sem chodíváš?

ON

Jo, skoro každěj měsíc. Nemáš to těžký?

RENKA

Ne, nemám, děkuju.

ON Není zač.
RENKA To je krásnej most.
ON Už ani nevim, jak je starej. Asi dost.
RENKA To je krásný.
ON Dneska bude krásnej západ slunce. Ale musíme jít, ať ho stihnem.
RENKA Jo.

(byt)

ONA Ale všichni jsme si přece... všichni vás viděli, jak...
ON Ne, nic nebylo. Nikdy.
ONA Já jsem si myslela, že když s tebou jela na ten výlet... Tak proto jsi ji nechal jít ven?
ON Ne, to chtěla sama, sama chtěla jet a pak sama chtěla jít ven.
ONA A cos dělal ty?
ON *(pauza)* Já? *(pauza, táhlá hudba)* Já jsem otevřel dveře... a...a tam jsem ho uviděl. *(dech)* Mával něčím, možná to byla sekera... Byl jak dirigent před orchestrem a ty vysoký stromy ho poslouchaly, stejně jako vichr, co na ně hrál. Leželo pod ním něco zhroucenýho, nějaký ulovený zvířátko. A to ten přízrak překročil a šel ke mně.

(prostřih do lesa, bouře, zvuky)

(hudba)

ONA Tys ho viděl?
ON Ne, ne. Nohy jsem neviděl, jenom jak se zvedalo listí a jak vichr ještě nabral na síle.
ONA A poznal jsi ho?
ON Ne. Ne, jen obrovský temný oči v bílý kamenný tváři. Blížily se a... a já jsem utek. *(brečí)* Zdrhnul jsem do boudy, zapřel

jsem dveře motykou a vy-vyběhnul jsem nahoru na tu půdu. Vklouzl jsem do spacáku i s tou sekyrkou, šáh jsem po láhvi a vypil ji do dna. *(pláče)* Živej se odsud nedostanu, to mi bylo jasný *(hudba sílí)* a jen jsem s hlavou ve spacáku poslouchal, jak se celá chata otřásá v základech, jak se třísťí sklo a jak se prkna trhají jak papír.

ONA A Renata?

ON *(pláče)* Ta... ta zůstala venku, asi. *(dýchá)* Když jsem ráno vylez, tak přední stěna chaty vypadala, jako by ji nějaká obrovská vzteklá ruka trhala na kusy a rozhazovala okolo.

(prostřih do lesa, ON volá: Renko, kde jsi? Renko? Kde jsi? (řve) Renko! Renko!!!, zvuk cinkání, hudba)

Hledal jsem Renatu celý dopoledne, volal jsem na ni, nacházel stopy, co nebyly její, dokonce jsem se vrátil k altánku. Teprve potom jsem z lesa odešel. Na polní cestě jsem chytil signál a zavolał tísňovou linku.

ONA Ale řekl jsi jim, že jsi nevinný?

ON Jo. To jsem řekl. Pořád čekám na obvinění, ale zatím nic. Není jim jasný, jak jsem to moh udělat. Kudlu jsem měl, sekyrku taky. Ale žádnou lidskou krev na nich v laborce nenašli.

ONA Hm, to jsem nevěděla..

ON Co?

ONA Totiž, eh, to jsem nevěděla, že... teda, to jsem věděla, že jsi to nebyl ty, že jsi to nemohl bejt ty. Ty bys přece nic takovýho nemoh udělat. Až tohle všichni uslyší, tak pochopí, že jsi nevinný.

ON Jo. A že ji zabil, rozřezal a roztrhal kdo? Víš, její oči byly schovaný v hnízdě straky. *(dech, hudba)* Hrst rozbitejch, vytlučenejch zubů se našla ve váčku převázaným špagátem z

lidskýho střívka. Ten pytlíček... *(odkašle si, dělá se mu trochu zle)* ten pytlíček byl její žaludek. A tohle všechno bylo šoupnutý do jezevčí nory. *(pauza, dech)* Renka možná ani vraha nemá. Jen kamennou sochu. Noc. Podzimní les. To tajemný, strašný kouzlo podzimu, co se ti zasekne do smyslů a šílí tam, ať už chceš nebo ne.

ONA Možná. Důležitý je, žes to nebyl ty.

ON *(potáhne)* Nemá to cenu.

ONA Ne, počkej, já vím, že jsi to neudělal.

ON Vykašli se na to. Já jdu.

ONA *(naléhavě)* Počkej, počkej, nedáš si něco? Mám tady láhev, a nějaký toasty... A uděláme to tak, že tomu všichni uvěří, všichni...

ON Ne, vykašli se na to, slyšíš! Vykašli se na to! *(odchází)*

ONA Nechod'! Ne, počkej, nech... *(stříh)*

(byť)

ONA *(sama, dýchá)* Já jsem to nevěděla! Já jsem to nevěděla, že nic nebylo. *(U počítače, píše.)* - Já jsem nevěděla, žes s ním nic neměla. *(Pouští záznam situace z chaty, ale snímaný zvenku.*
RENKA: (křičí) Je to ta uražená ruka a ukazuje na mě! Jde ke mně, jde si pro mě. - Už je tady! Ne, ne, už jde ...) *(vyšinutě, hystericky)* Všichni si mysleli, že jste milenci, mrcho. Proč ty jsi něco neřek? Já jsem si myslela, že tam pojedeme spolu.
(ON: ...altánek s překvapením. Tam... tam když se poddáš tajemnému kouzlu podzimu a položíš se do spadajícího vyhrátého listí a pomalu do něj kloužeš, jako by ti ten les při tom šeptal, já tě miluju...) *(souběžně mluví ona)* Měl jsi ji víc hlídat. Což bys jistě udělal, kdybys ji miloval, ne? Shodit

sochu nestačí. (*ON: Já tě miluju.*) Ale mě bys nenechal odejít.
(*ON: Já tě miluju.*) Mě by si zachránil. (*ON: Já tě miluju.*) A
mohl by sis se mnou dělat, co by jsi chtěl. (*ON: miluju*) Třeba
něco strašného. (*ON: miluju.*) A ať to třeba bolí. (*ON: miluju.*)
Tak jako to bolelo ji.

(dech, ječení, zvuky a hudba na závěr)